

בזאת כשרואים את גודל הוויתורים שהם עשו במשאומתן עם המצרים. וכאן, בי אמריקה. מתחזקת מגמה חדשה, הטוענת שאם רוצים בהמשך זרימת הנפט, יש לבר חון מחדש את כל מסכת היחסים עם הערבים.

ישראל ומצריים עשויות להיות ידידות מעתה ואילך, אך אין בכך כדי להפחית מגודל הסכנה. מה גם שמצריים היא מדינה פושטת-רגל, מצויידת בשאריות הנשק הסובייטי שאין לו חלפים. אין היא מדינת נפט ויש להניח כי תמשיך לספוג מהלומות מצד מדינות ערב המפיקות נפט.

כבר עתה בלתיאפשרי לבצע מהלך כלשהו הנוגע למיורח-התיכון, מבלי לקחת בחשבון את הכסף של הנפט הערבי. מילת המפתח בהקשר זה היא "איוון". היא־ף 15 כשלעצמו הוא מישני, לעומת התקדים שנקבע סביבו: מכירה של נשק מתקדם לישראל תותנה מעתה ואילך במכירת נשק דומה לערבים.

עד כאן הרצאת הדברים מפי יועץ קונגרס עלום-שם.

שימוש הגיבור

המיסכן

גזרת הכותרת של חוברת התעמולה הישראלית הוא פרק הסיכום, המוקדש לגורלן הסופי של ארצות-הברית — וישראל, במרכזו מתוארת שיחה חשובה, על־כוס־קפה המוגש בספלים מקושטים מעשה־אמנות מתוצרת סין, בלישכה ספרית עץ מהגוני ובארבע עיניים.

הסודות שגילה מר חליפה-כחולה על המילחמה הבאה, בעזרת מפת העולם, שנופרשה בלישכתו

בעל התגלית, לבוש חליפה כחולה הדוריה ושומר על אלמוניותו, חוזר ומקפיד שוב ושוב שהשיחה תהיה אופי דה־קורד (לא מוקלטת). הוא ניצב ליד חלון לישיבתו, משקיף על הרחובות הווינגטונים שלמרגלותיו, ומגלה: החברות התעשייתיות של העולם המערבי, ששלטו בעור לם ביד רמה ב־1972, הפכו עתה לקלורניות של העולם הערבי. סדר העולם החדש הפך לגמרי: האדונים של אתמול הם העבדים של היום.

זירת הערבים משתרעת על פני תבל כולה, מסביר מר חליפה-כחולה לאיש שירחוק, וכך גם האינטרסיה שלהם. ומה שירחוק לא הצליחו להשיג באמצעות טאנקים במידבר — להרוס את ישראל — הם משימתם החדשה. עתה בחודרי-החדרים של פירמות כלכליות ובאולמות הבורסה של ארצות-הברית, החלום ישן, אך האמצעים חדישים.

להמחשת תוקף דבריו פורש מר חליפה-כחולה מפה גדולה על שולחן המהגוני שלו, משעין על קצוותיה ספלי־קפה רייקים וקריסטלים יפים, ומצביע על העולם שב־אנורחיים. עולם צבעוני הפליא, משורג כולו בקווים ירוקים, כחולים, צהובים, הנמשכים מכמה נקודות-מפתח באמריקה, אירופה ואסיה, חותכים זה את זה וחוצים אוקיינוסים ויבשות. כולם מרכיבים זים לבסוף בצומת אחת — המפרץ הפרסי, לחופי אירן, עיראק וסעודיה.

זוהי מפת האינטרסיה הערבית החדשה למילחמה במיורח-התיכון, אומר מר חליפה-כחולה ומוהיר: העולם המערבי צפוי לפרל הארבור שני, שבו ימצא עצמו מופתע מן הנשק החדש שיופעל בזירת הקרב — נשק הנפט.

היכן בדיוק יקבע גורלה של מדינת היהודים? במישפט אחד מגלה מר חליפה-כחולה את המקום המדויק, המלווה בציור דמוי-ציילום (ראה תמונה): בכבישי לוס־אנג'לס וניו־ג'רסי.

המסר של חוברת התעמולה ברור: בי מאבק איתנים זה, שבין העולם המערבי הסומא והמגושש בערפל, לבין העולם הערבי הנועז והחדש, אין לישראל מה לעשות. גורלה ייקבע בו, אמנם, לחיים או למות, אך היא עצמה, כמדינה בעלת פוטנציאל ובעלת כוח, המונהגת על־ידי הגאון היהודי הידוע מקדמא דנא, חסרת־אונים לחלוטין.

בלשונו העסיסית של לוי אשכול המינח: ישראל היא שימשון הגיבור המיסכן, המצפה שאחרים יקבעו את גורלו.

היא ידו המאיימת של ה"עובי, החותרת, לפי גירסת התועמלנים הישראלים, בהצלחה, להשתלט על מרכזי הכוח וההשפעה בארצות-הברית. סיגנון הציורים בחוברת התעמולה נועד לטעת פחד ואימה מפני הערבים, ויש בו כדי ללבות שינאה לערבים כדוגמת השינאה ליהודים. שטופחה במשך דורות על־ידי התעמולה האנטי־שמית. הציור נלקח מתוך הריבועון היהודי־אמריקאי אקספוז, שאומץ על־ידי מומחי התעמולה הישראלית.

לפני ארבע שנים בילבד היה הלובי־ערבי באמריקה בכחינת בדיחה לא־מוציא־לחת. הוא כלל, לכל היותר, שני אנשים יהודים את אשר הם עושים. השאר, הסייחובו על קצות האצבעות שלהם, כמו נזירות בבית־דונות. לא היתה להם אפילו האפשרות להבין את מצבם. הם לא שלטו בתיאוריה של שיטת הלוביס־האמריקאית ולא הכירו את דרכי הפעולה שלה. אך מצב זה חלף בינתיים ללא שוב.

עתה מאורגנים הערבים היטב. אנשיהם מהוקצעים ומיומנים. יש להם צוותות טריים, היודעים לשם את היד על הדופק ולספק דוחות מעודכנים, המשמשים חרמירקע מעולה בשעת דיונים וערב הכרעות חשובות. יש להם גם כמה חברות מישפטיות דינאמיות, ובשירותם עובדים סנאטורים־לשעבר ושאר משתפי־פעולה קנזיים או משוחזרים, המתופסים למענם על התופים.

ליכלוך

גדול

הרובי היהודי (ישראלי) עדיין יעיל ומגובש כל צורכו, מסביר יועץ־הקונגרס לבני שיחה, ובכוחו עוד לעורר דעת־קהל וליצור רוגו ציבורי בקהילות המקומיות. אבל הערבים כבר סוגרים עליהם מאחור.

כל זה בלט לעין כשהתחוללה הסערה הגדולה, בשנה שעברה, סביב עיסקת ה־מכר של מטוסי א־ף 15 לערבים. זו היתה מילחמה בכל החזיתות, ופה, בגביעת הקפיטול, נקבצו הנציגים של כל אירגון יהודי אפשרי, ותותחים כבדים מישראל היו כיפופי־ידיים משני הצדדים, שכדוגמתם קשה לתאר. ליכלוך גדול! והעריבים ניצחו.

ישראל מעודה לא הפסידה בהצבעה ממין זה עד לאותו מיקרה. זה קרה לראשונה בהיסטוריה — 54—55 בעד מכירת המטוסים. ישראל השליכה את כל יהבה על סיכול ההחלטה — אבל הפסידה.

אינני סבור, מסביר היועץ, שמרבית האנשים שם, בחוץ, מבינים עד כמה היה הדבר משמעותי. אבל כאן, במקום שבו אנו יושבים (בגביעת הקפיטול, כנראה) היה ברור שזה היה מאבק רציני. העריבים הוכיחו, שהם מסוגלים להפעיל קשרים על מנת להעביר הלטה רצויה להם.

ועוד דבר שאנשים לא מבינים הוא, שישראל איבדה מכוחה לא רק בהחלטה זו, אלא גם באופן כללי. אפשר להיווכח

השיח את אשר עם ליבו בפני עורכי ה־פרוטוקולים של זיקני ערב — ושוב, כמו בן, מבלי להודות בשמו, למעשה רץ הסנאטור צ'רץ' לבחירות נגד הערבים, אמר האיש, "מעולם לא נערכה כאן תחרות פוליטית כזו, שבה מדינה זרה נוטי

הסנאטור והישראלי

איש המפלגה הדימוקרטית, פראנק צ'רץ', בחברת פנינה גינזבורג, אשתו של הצייר הישראלי הנודע, יעקוב גינזבורג. צ'רץ' מתואר בתעמולה הישראלית כאחד הגיבורים המעטים בארצות-הברית, המתייצב בעוז למילחמה נגד הפולשים הערבים.

לת חלק פעיל במערכת בחירות אמריקאית.

לדברי אותו לוח־שבסתר, רואים האמריקאים את המתרחש מתחת לחוטמיהם ושותקים. שכן צ'רץ' אינו היחיד המריגיש בכובד הלחץ הערבי. הערבים הפכו עתה כוח מרכזי בווינגטון, וההתקדמות שלהם נעשית בקצב מסחרר.

חריפה החלה להישמע על צ'רץ', שלא פעל כדי לקדם את הפרוייקט המבטיח הזה. פראנק צ'רץ', המתכוונן לפתוח בשיחה הבאה במסע הבחירות הבא שלו, שומר בינתים על פרופיל נמוך בנושא זה.

אחד מיועצי הקונגרס האמריקאי, בעל ותק רב על גביעת הקפיטול,